Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (viies koda laiendatud koosseisus)

14. juuli 2021 *

Dokumentidega tutvumine – Määrus (EÜ) nr 1049/2001 – Harmoneeritud standardid – CENi heakskiidetud nelja harmoniseeritud standardit puudutavad dokumendid – Dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumine – Kolmanda isiku ärihuvide kaitse erand – Autoriõigusest tulenev kaitse

Kohtuasjas T-185/19,

Public.Resource.Org, Inc., asukoht Sebastopol, California (Ameerika Ühendriigid),

Right to Know CLG, asukoht Dublin (Iirimaa),

esindajad: *solicitor* F. Logue, advokaadid A. Grünwald, J. Hackl ja C. Nüßing,

hagejad,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: G. Gattinara, F. Thiran ja S. Delaude,

kostja,

keda toetavad:

Euroopa Standardikomitee (CEN) ja teised menetlusse astujad, kelle nimed on lisatud [1], esindajad: advokaadid U. Karpenstein, K. Dingemann ja M. Kottmann,

menetlusse astujad,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada komisjoni 22. jaanuari 2019. aasta otsus C(2019) 639 final, millega keelduti rahuldamast taotlust tutvuda Euroopa Standardikomitee (CEN) vastuvõetud nelja harmoniseeritud standardiga,

ÜLDKOHUS (viies koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: koja president S. Papasavvas, kohtunikud D. Spielmann, U. Öberg, O. Spineanu-Matei (ettekandja) ja R. Norkus,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

[1] Teiste menetlusse astujate nimekiri on lisatud üksnes pooltele teatavaks tehtud versioonile.

kohtusekretär: ametnik P. Cullen,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 10. novembri 2020. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

I. Vaidluse aluseks olevad asjaolud

1 Hagejad Public.Resource.Org, Inc. ja Right to Know CLG, kes on mittetulundusühendused, kelle esmane missioon on muuta kehtiva õigusega vabalt tutvumine kõigi jaoks võimalikuks, esitasid 25. septembril 2018 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT 2001, L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. septembri 2006. aasta määruse (EÜ) nr 1367/2006 keskkonnainfo kättesaadavuse, keskkonnaasjade otsustamises üldsuse osalemise ning neis asjus kohtu poole pöördumise Århusi konventsiooni sätete kohaldamise kohta ühenduse institutsioonide ja organite suhtes (ELT 2006, L 264, lk 13) alusel Euroopa Komisjoni siseturu, tööstuse, ettevõtluse ja VKEde peadirektoraadile komisjonil olemasolevate dokumentidega tutvumise taotluse (edaspidi „dokumentidega tutvumise taotlus“).

2 Dokumentidega tutvumise taotlus puudutas Euroopa Standardikomitee (CEN) poolt Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2012. aasta määruse (EL) nr 1025/2012, mis käsitleb Euroopa standardimist ning millega muudetakse nõukogu direktiive 89/686/EMÜ ja 93/15/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 94/9/EÜ, 94/25/EÜ, 95/16/EÜ, 97/23/EÜ, 98/24/EÜ, 2004/22/EÜ, 2007/23/EÜ, 2009/23/EÜ ja 2009/105/EÜ ning millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu otsus 87/95/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu otsus 1673/2006/EÜ (ELT 2012, L 316, lk 12), alusel vastuvõetud nelja harmoniseeritud standardit, nimelt standardeid EN 71-5:2015 „Mänguasjade ohutus. Osa 5: Keemilised mänguasjad (komplektid), välja arvatud katsekomplektid“, EN 71-4:2013 „Mänguasjade ohutus. Osa 4: Katsekomplektid keemiakatseteks ja samalaadseks tegevuseks“, EN 71-12:2013 „Mänguasjade ohutus. Osa 12: N-nitrosamiinid ja N-nitroositavad ained“ ja EN 12472:2005+A 1:2009 „Meetod kulumise ja korrosiooni simuleerimiseks nikli eraldumise avastamiseks pindkattega seadmetelt“ (edaspidi „taotletud harmoniseeritud standardid“).

3 Komisjon keeldus 15. novembri 2018. aasta kirjas määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimese taande alusel dokumentidega tutvumise taotlust rahuldamast (edaspidi „esialgne keeldumisotsus“).

4 Hagejad esitasid 30. novembril 2018 määruse nr 1049/2001 artikli 7 lõike 2 alusel komisjonile kordustaotluse. Komisjon jättis taotletud harmoniseeritud standarditega tutvumise võimaldamisest keeldumise 22. jaanuari 2019. aasta otsusega muutmata (edaspidi „kordustaotluse vastus“).

II. Menetlus ja poolte nõuded

5 Hagejad esitasid hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 28. märtsil 2019.

6 Üldkohtu kantseleisse 10. juulil 2019 saabunud eraldi dokumendiga esitasid CEN ja 14 riiklikku standardimisasutust, nimelt Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS) ja Institut za standardizaciju Srbije (ISS), avalduse astuda komisjoni nõuete toetuseks menetlusse.

7 Üldkohtu viienda koja president rahuldas 20. novembri 2019. aasta kohtumäärusega Public.Resource.Org ja Right to Know *vs.* komisjon (T-185/19, ei avaldata, EU:T:2019:828) menetlusse astumise avalduse. Menetlusse astujad esitasid seisukohad ning pooled esitasid selle kohta oma seisukohad ette nähtud tähtaja jooksul.

8 Ettekandja-kohtuniku ettepanekul otsustas Üldkohus (viies koda) avada menetluse suulise osa.

9 Üldkohus (viies koda) esitas kodukorra artikli 91 punkti c, artikli 92 lõike 1 ja artikli 104 alusel 17. juuni 2020. aasta määrusega komisjonile nõude esitada taotletud harmoniseeritud standardid ja määras, et neid ei edastata hagejatele. Komisjon vastas sellele menetlustoimingu nõudele ette nähtud tähtaja jooksul.

10 Üldkohus otsustas viienda koja ettepanekul anda kohtuasja kodukorra artikli 28 kohaselt lahendamiseks viiendale kojale laiendatud koosseisus.

11 Ettekandja-kohtuniku ettepaneku alusel esitas Üldkohus (viies koda laiendatud koosseisus) kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames pooltele kirjalikud küsimused, millele ta palus vastata enne kohtuistungi toimumist ja kohtuistungil. Pooled vastasid kirjalikult teatavatele küsimustele määratud tähtaja jooksul ning nende kohtukõned ja vastused Üldkohtu muudele küsimustele kuulati ära 10. novembri 2020. aasta kohtuistungil. Kohtuistungil teatasid hagejad Üldkohtule, et hagis paluvad nad üksnes tühistada kordustaotluse vastuse, mis kanti kohtuistungi protokolli.

12 Pärast eespool punktis 11 nimetatud selgitusi paluvad hagejad Üldkohtul:

– tühistada kordustaotluse vastuse;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

13 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

14 Menetlusse astujad paluvad Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

III. Õiguslik käsitlus

A. Vastuvõetavus

15 Menetlusse astujad väidavad, et hagi on vastuvõetamatu, kuna hagejatel puudub põhjendatud huvi. Menetlusse astujad leiavad, et kuna esiteks saavad hagejad mitteärilistel eesmärkidel tasuta tutvuda taotletud harmoniseeritud standarditega raamatukogude kaudu, teiseks võivad nad nende standarditega tutvuda ja neid kasutada mis tahes otstarbel, kui nad on maksnud „mõistliku“ tasu, ning kolmandaks on neil tegelikult alates 2015. aastast (ehk ammu enne nende 2019. aasta taotlust tutvuda dokumentidega) neljast taotletud harmoniseeritud standardist vähemalt kolme koopia, siis ei ole neil mingit huvi käesoleva menetluse algatamise vastu.

16 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb, et füüsilise või juriidilise isiku esitatud tühistamishagi peab põhinema tema põhjendatud huvil see esitada (vt selle kohta 24. septembri 1987. aasta kohtumäärus Vlachou *vs.* kontrollikoda, 134/87, EU:C:1987:388, punkt 8) ning et selle peamise tingimuse – mille esinemist tuleb tõendada vastaval füüsilisel või juriidilisel isikul – täitmatajätmine kujutab endast avalikust huvist tulenevat asja läbivaatamist takistavat asjaolu, millele Euroopa Liidu kohus võib igal ajal omal algatusel viidata (vt selle kohta 7. oktoobri 1987. aasta kohtumäärus G. d. M. *vs.* nõukogu ja CES, 108/86, EU:C:1987:426, punkt 10, ja 21. juuli 2020. aasta kohtumäärus Abaco Energy jt *vs.* komisjon, C-436/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:606, punkt 80).

17 Selle kohta olgu märgitud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on füüsilise või juriidilise isiku esitatud tühistamishagi vastuvõetav üksnes juhul, kui hagejal on huvi vaidlustatud akti tühistamise vastu. Selline huvi eeldab, et vaidlustatud akti tühistamine võib iseenesest tuua kaasa õiguslikke tagajärgi ja et hagi tulemusel võib selle esitanud isik saada teatavat kasu. Põhjendatud huvi peab olema tekkinud ja jätkuvalt olemas ning seda tuleb hinnata selle päeva seisuga, mil hagi esitati. Põhjendatud huvi peab säilima kuni kohtuotsuse kuulutamiseni, sest vastasel juhul langeb otsuse tegemise vajadus ära (vt 19. detsembri 2019. aasta kohtuotsus XG *vs.* komisjon, T-504/18, EU:T:2019:883, punktid 30 ja 31 ning seal viidatud kohtupraktika).

18 Määruse nr 1049/2001 alusel esitatud dokumentidega tutvumise taotlusi puudutavate kohtuvaidluste konkreetses kontekstis on isikul, kellel ei võimaldata dokumendi või dokumendi osaga tutvuda, juba ainuüksi selle asjaolu tõttu keeldumisotsuse tühistamise vastu põhjendatud huvi (vt 5. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Falcon Technologies International *vs.* komisjon, T-875/16, ei avaldata, EU:T:2018:877, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika).

19 Käesolevas asjas on selge, et komisjon ei võimaldanud hagejatel taotletud harmoniseeritud standarditega tutvuda.

20 Neil asjaoludel ja eespool punktis 18 osutatud kohtupraktikat arvestades on hagejatel huvi saavutada määruse nr 1049/2001 alusel taotletud harmoniseeritud standardite avalikustamine ja seega nõuda kordustaotluse vastuse tühistamist. Nimelt võivad käesoleval juhul hagejad tugineda põhjendatud huvi olemasolule hoolimata võimalusest taotletud harmoniseeritud standardeid avalikes raamatukogudes kohapeal näha, kuna selline nägemine ei rahulda sisuliselt eesmärke, mida nad soovisid dokumentidega tutvumise taotlustega saavutada (vt selle kohta 4. septembri 2018. aasta kohtuotsus ClientEarth *vs.* komisjon, C-57/16 P, EU:C:2018:660, punkt 47) ning seega säilib neil määruse nr 1049/2001 alusel tegelik huvi harmoniseeritud standarditega tutvumise vastu.

21 See on nii seda enam, et nagu väidavad hagejad, ilma et komisjon või menetlusse astujad neile selles küsimuses vastu vaidleksid, on taotletud harmoniseeritud standardid kättesaadavad vaid väga vähestes raamatukogudes, mõnel juhul liikmesriigi ainult ühes raamatukogus või üldsusele suletud raamatukogudes ning praktikas on nendega tutvumine ülemäära keeruline.

22 Seoses taotletud harmoniseeritud standarditega tutvumise tasulise võimalusega liikmesriikide standardimisorganite hallatavates müügikohtades tuleb nentida, et see ei vasta üldse hagejate eesmärgile saavutada nende standarditega tutvumise vaba ja tasuta võimalus, ning see ei anna tunnistust, et põhjendatud huvi kas puudub või on kadunud (vt selle kohta ja analoogia alusel 4. septembri 2018. aasta kohtuotsus ClientEarth *vs.* komisjon, C-57/16 P, EU:C:2018:660, punkt 47).

23 Eeltoodut arvestades tuleb tagasi lükata menetlusse astujate argumendid hagejate põhjendatud huvi puudumise kohta, ilma et oleks vaja analüüsida nende vastuvõetavust.

B. Sisulised küsimused

24 Hagejad põhjendavad hagi kahe väitega, millest esimese kohaselt on määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud ärihuvide kaitse erandi kohaldamisel rikutud õigusnorme ja tehtud hindamisviga ning teise kohaselt on rikutud õigusnorme seoses ülekaaluka üldise huvi olemasoluga sama määruse artikli 4 lõike 2 viimase lauseosa tähenduses ja on rikutud põhjendamiskohustust.

1. Esimene väide, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud ärihuvide kaitse erandi kohaldamisel on rikutud õigusnorme ja tehtud hindamisviga

25 Sisuliselt kritiseerivad hagejad määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erandi kohaldamist käesolevas asjas, kuna esiteks ei saa taotletud harmoniseeritud standardite suhtes kohaldada autoriõiguse kaitset ja teiseks ei ole tõendatud oht CENi ja selle riiklike liikmete ärihuvidele.

26 Hagejad on jaotanud esimese väite kolme ossa. Esimene ja teine väiteosa käsitlevad õigusnormide rikkumist määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erandi kohaldamisel. Kolmanda väiteosa kohaselt on tehtud hindamisviga ärihuvide kahjustamise hindamisel.

a) Esimene väiteosa, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erandi kohaldamisel on rikutud õigusnorme

27 Hagejad väidavad, et kuna taotletud harmoniseeritud standardid on osa „liidu õigusest“, peab olema võimalik nendega vabalt ja tasuta tutvuda, mistõttu ühtegi erandit õigusest dokumentidega tutvuda ei saa nende suhtes kohaldada. Nende sõnul ei saa eraviisiliseks kasutamiseks mõeldud õigusi anda „seaduse teksti“ suhtes, millega peab kõigil olema vabalt võimalik tutvuda, ja seega ei saa need standardid olla autoriõigusega kaitstud. Oma argumentide põhjendamiseks viitavad nad 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsusele James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821).

28 Komisjon, keda toetavad menetlusse astujad, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

29 Sellega seoses tuleb tõdeda, et EÜ artikli 255 lõike 2 [nüüd ELTL artikli 15 lõige 3] alusel vastu võetud määruse nr 1049/2001 eesmärk on anda üldsusele võimalikult laiaulatuslik võimalus tutvuda liidu institutsioonide dokumentidega, nagu nähtub selle põhjendusest 4 ja artiklist 1. Nimetatud määruse artikli 2 lõike 3 kohaselt kohaldatakse seda õigust nii institutsiooni koostatud dokumentide suhtes kui ka kolmandatelt isikutelt, kelle hulka kuuluvad kõik juriidilised isikud, saadud dokumentide suhtes, nagu seda on otseselt täpsustatud sama määruse artikli 3 punktis b.

30 Liidu institutsioonidel olemasolevate dokumentidega tutvumise õigust võib siiski teatavatest avalikest või erahuvidest lähtudes piirata. Täpsemalt on määruse nr 1049/2001 artiklis 4 kooskõlas põhjendusega 11 ette nähtud erandid, mis lubavad institutsioonidel keelduda võimaldamast tutvuda dokumendiga, mille avalikustamine kahjustaks mõnd selle artikliga kaitstud huvi.

31 Dokumentidega tutvumise õigusest ette nähtud erandite hulka kuulub määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes sätestatud erand, mille kohaselt liidu „[i]nstitutsioonid keelavad juurdepääsu dokumentidele, mille avaldamine kahjustaks: […] füüsilise või juriidilise isiku ärihuve, sealhulgas intellektuaalomandit, […] välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve“.

32 Kolmandalt isikult pärinevate dokumentidega seoses on määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 4 täpsustatud, et liidu institutsioon konsulteerib kolmanda isikuga, et hinnata, kas tuleks kohaldada artikli 4 lõike 1 või 2 erandit, välja arvatud juhul, kui on ilmne, et dokument tuleb avaldada või et seda ei tohi avaldada. Kui asjaomane institutsioon leiab, et on ilmne, et kolmandalt isikult pärineva dokumendiga tutvumise võimaldamisest tuleb sama artikli lõigetes 1 või 2 ette nähtud erandi alusel keelduda, keeldub ta taotlejale tutvumise võimaldamisest, ilma et ta peaks konsulteerima kolmanda isikuga, kellelt dokument pärineb, olenemata sellest, kas see kolmas isik on kõnealuse määruse alusel esitatud samade dokumentidega tutvumise taotlusele varem vastu olnud või mitte.

33 Lõpetuseks, mis puudutab liidu institutsioonide kaalutlusruumi kolmandalt isikult pärinevate dokumentidega tutvumise taotluste lahendamisel, siis tuleb täpsustada, et määruse nr 1049/2001 sätteid, millega kehtestatakse selles sätestatud erandeid arvestades õigus tutvuda kõigi institutsioonil olemasolevate dokumentidega, peab tegelikult rakendama institutsioon, kellele dokumentidega tutvumise taotlus on adresseeritud.

34 Seega lasub määruse nr 1049/2001 artikli 8 kohaselt lõplik vastutus selle määruse nõuetekohase kohaldamise eest liidu institutsioonil, kellel on ka kohustus kaitsta kolmandalt isikult pärinevate dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumise otsuse kehtivust liidu kohtutes või Euroopa Ombudsmani ees. Kui institutsioon peaks kolmandalt isikult pärineva dokumendi puhul masinlikult järgima kolmanda isiku esitatud põhjendusi, oleks ta dokumentidega tutvumise taotluse esitanud isiku suhtes ja olukorrast olenevalt neis kontrolliinstantsides sunnitud kaitsma seisukohti, mis tema enda arvates ei ole kaitstavad (vt selle kohta ja analoogia alusel 14. veebruari 2012. aasta kohtuotsus Saksamaa *vs.* komisjon, T-59/09, EU:T:2012:75, punkt 47).

35 Käesoleval juhul nähtub poolte esitatud argumentidest, et nad ei ole ühel meelel esiteks selle kontrolli ulatuse ja põhjalikkuse osas, mida asjaomane liidu institutsioon, käesoleval juhul komisjon, peab määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 4 sätestatud menetluse raames teostama selles osas, kas esinevad ja millised on tagajärjed kolmandalt isikult pärinevate taotletud dokumentide väidetaval autoriõiguse kaitsel, et kohaldada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erandit.

36 Komisjon, keda toetavad menetlusse astujad, leiab, et tal ei ole õigust seada määruse nr 1049/2001 alusel esitatud dokumentidega tutvumise taotluse läbivaatamisel kahtluse alla seda, kas taotletud dokumentidele on kehtestatud autoriõiguse kaitse „kohaldatava riigisisese õigusega“.

37 Hagejad omakorda heidavad komisjonile ette, et ta ei kontrollinud, kas taotletud harmoniseeritud standarditele kehtiva CENi autoriõiguse olemasolu tingimused on täidetud. Seda tehes tunnistavad nad kaudselt, kuid vältimatult, et tal on täielik pädevus kontrollida kolmandalt isikult pärinevate taotletud dokumentide autoriõiguse kaitse olemasolu ja selle tagajärgi.

38 Teiseks on pooled eriarvamusel küsimuses, kas taotletud harmoniseeritud standardid on autoriõigusega kaitstavad, kuna need on osa liidu õigusest, ja kas need saavad seega kuuluda määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erandi alla.

39 Seetõttu tuleb analüüsida hagejate argumente, lähtudes sellest, et esiteks on nende kohaselt rikutud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes sätestatud erandi kohaldamisel õigusnormi, kuna komisjon leidis, et taotletud harmoniseeritud standardite autoriõiguste kaitsest tulenevalt on riivatud ärihuvisid (vt eespool punkt 35), ja teiseks on nende kohaselt rikutud õigusnormi, mis on seotud sellega, kas kõnealused harmoniseeritud standardid võivad olla autoriõiguse kaitse objekt, arvestades, et need on osa liidu õigusest (vt eespool punkt 38).

40 Esimesena tuleb rõhutada, et autoriõigus on intellektuaalomandi õigus, mis tagab algupärase teose loojale õiguskaitse ja mis on suurenevast ühtlustamisest hoolimata jätkuvalt reguleeritud enamjaolt riigisisese õigusega. Nimelt ei ole autoriõiguse olemasolu, kaitse ulatus ning konkreetsemalt erandid sellest kaitsest reguleeritud liidu ühtlustatud õigusnormide ega rahvusvaheliste normidega, mis on liidule või liikmesriikidele siduvad, vaid need on jätkuvalt kindlaks määratud liikmesriikide õigusnormidega (vt selle kohta kohtujurist Jääskineni ettepanek kohtuasjas Donner, C-5/11, EU:C:2012:195, punktid 24 ja 27).

41 Lisaks on Bernis 9. septembril 1886 allkirjastatud Berni kirjandus- ja kunstiteoste kaitse konventsiooni (24. juuli 1971. aasta Pariisi akt) 28. septembril 1979 muudetud redaktsiooni (edaspidi „Berni konventsioon“) artikli 5 lõikes 2 ette nähtud, et autoriõiguse omamine ja teostamine ei sõltu ühestki formaalsusest (nn „automaatse kaitse“ põhimõte).

42 Peale selle võib sama teose autoriõiguse kaitse ulatus erineda sõltuvalt kohast, kus kaitset taotletakse. Nimelt reguleeritakse Berni konventsiooni artikli 5 lõike 3 kohaselt kaitset päritoluriigis riigisisese õigusega. Kui aga autor ei ole selle konventsiooniga kaitstava teose päritoluriigi kodanik, kuuluvad talle samad õigused kui selle riigi autoritel. Seevastu, vastavalt sama artikli lõikele 2 reguleerivad kaitse ulatust ja vahendeid, mis on autorile tagatud tema õiguste kaitseks, eranditult selle riigi õigusnormid, kus kaitset taotletakse (kaitse „sõltumatuse“ põhimõte).

43 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et kolmandalt isikult pärinevate dokumentidega tutvumise taotlust lahendav ametiasutus peab juhul, kui nende dokumentide autoriõiguse kaitset taotletakse, eelkõige tuvastama objektiivsed ja omavahel kooskõlas olevad kaudsed tõendid, mis kinnitavad autoriõiguse olemasolu, millele asjaomane kolmas isik tugineb. Nimelt vastab selline kontroll autoriõiguse valdkonnas liidu ja liikmesriikide vahel pädevuse jagamise nõuetele.

44 Neid kaalutlusi arvestades tuleb analüüsida, kas komisjon järgis määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erandi kohaldamisel tema läbiviidava kontrolli ulatust (vt eespool punkt 35).

45 Sellega seoses tuleb esiteks märkida, et esialgses keeldumisotsuses põhjendas komisjon määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erandi kohaldamist viitega CENile kui Euroopa eraõiguslikule organisatsioonile seoses taotletud harmoniseeritud standarditega kuuluvatele autoriõigustele, mis omandiõiguse osana on viimati nimetatul isikul kõikidele oma väljaannetele, sealhulgas Euroopa standarditele. Nii leidis ta, et nende harmoniseeritud standardite avalikustamine „[oleks saanud] kahjustada vastava juriidilise isiku ärihuvide, sealhulgas intellektuaalomandi kaitset, sest CEN [oli] kõigi nende vastavate tehniliste komiteede läbiviidud analüüside tulemuste autoriõiguste omaja“, ja et „[s]eetõttu kuuluvad CENi mis tahes dokumentide (sealhulgas Euroopa standardite projektid) autoriõigused ja kasutusõigused (turustamine ja müük) üksnes CENile ja selle riiklikele liikmetele, kellelt on võimalik standardeid (nende projekte) saada“.

46 Komisjon ei nõustu kordustaotluse vastuses hagejate kriitikaga, et taotletud harmoniseeritud standardid ei ole autoriõigusega kaitstud, väites, et „vastupidi [nende väidetele] on [kõnealused harmoniseeritud standardid] autoriõigusega kaitstud [vaatamata asjaolule, et need] [sisaldavad] tegelikult andmeid, mida [võib] pidada faktilisteks või mis puudutavad menetlusi“. Vastuseks hagejate kriitikale selle kohta, et nende harmoniseeritud standardite väljaandjaga ei konsulteeritud, viitas ta ka CENi ja Cenelec-i 17. mai 2017. aasta ühisele seisukohale 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsuse James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821) tagajärgede kohta, milles viimased tõdesid, et „selle kohtuotsuse teksti põhjal otsesõnu ja põhjusel, et nad on Euroopa standardite autoriõiguste omajad, ei ole neile kuuluvate autoriõiguste või harmoniseeritud standardite avalikustamise poliitika vaidlustamine põhjendatud“. Komisjon „leidis seega, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 4 ette nähtud konsulteerimist ei ole vaja läbi viia, kuna dokumentide väljaandja, st kõnealuste autoriõiguste omaja, oli eespool nimetatud dokumendis oma seisukoha juba avalikustanud“.

47 Sellest järeldub, et komisjon rajas oma järelduse, et taotletud harmoniseeritud standardid on autoriõigusega kaitstud, objektiivsetele ja omavahel kooskõlas olevatele kaudsetele tõenditele, mis võivad kinnitada nende standardite autoriõiguse olemasolu, millele CEN viitab.

48 Teiseks märgib komisjon kordustaotluse vastuses, et „kuigi [taotletud harmoniseeritud] standardite sõnastuses on arvesse võetud selle õigusakti konkreetseid põhjendusi, mille rakendamist nad toetavad, on nende koostajad koostanud need piisavalt loominguliselt, et neile laieneks autoriõigusest tulenev kaitse“, et „[t]eksti pikkus näitab, et autorid on teinud teatavaid valikuid (sealhulgas dokumendi ülesehituses), mis toob kaasa [autoriõiguse] kaitse“, ning et „sellest tulenevalt peab harmoniseeritud standardeid tervikuna käsitama kui autori algupärast teost, mida kaitsevad autoriõiguse normid“. Sellist analüüsi tehes hindas ta niisiis seda, kas neid harmoniseeritud standardeid on võimalik kaitsta autoriõigusega, lähtudes sellest, milline algupärasuse künnis peab eseme puhul olema saavutatud, et tegemist oleks „teosega“ kohtupraktika tähenduses. Olgugi et algupärasuse tingimus, mis on nõutav selleks, et ese saaks olla sellise kaitsega hõlmatud, on jätkuvalt reguleeritud liikmesriikide õigusega, nähtub Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast autonoomse mõiste „teos“ tõlgendamisel, et eseme algupärasuse jaatamiseks on ühtaegu vajalik ja piisav, et see peegeldab autori isikupära, väljendades viimase vabu ja loomingulisi valikuid (vt 11. juuni 2020. aasta kohtuotsus Brompton Bicycle, C-833/18, EU:C:2020:461, punkt 23 ja seal viidatud kohtupraktika). Seda kohtupraktikat arvestades oli komisjonil viga tegemata alust järeldada, et kõnealuste harmoniseeritud standardite puhul oli nõutav algupärasuse künnis käesoleval juhul saavutatud.

49 Kõigest eeltoodust tuleneb, et komisjonile ei saa ette heita ühtegi õigusnormi rikkumist seoses määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erandi kohaldamise kontrolli ulatusega, kui ta tuvastas taotletud harmoniseeritud standardi autoriõiguse kaitsest tulenevate ärihuvide kahjustamise.

50 Teisena tuginevad hagejad nende argumentide põhjendamiseks, mis käsitlevad õigusnormi rikkumist seoses küsimusega, kas taotletud harmoniseeritud standardid saavad olla autoriõigusega kaitstud, kuna need on osa liidu õigusest, asjaolule, et tegemist on „seaduse tekstiga“, ja 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsusele James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821).

51 Sellega seoses tuleb tõdeda, et harmoniseeritud standard on määruse nr 1025/2012 artikli 2 punktis c määratletud kui tehniline spetsifikatsioon, mille on vastu võtnud Euroopa standardiorganisatsioon komisjoni taotluse põhjal liidu ühtlustamise õigusaktide kohaldamiseks ja mille järgimine ei ole kohustuslik.

52 Nimelt asus Euroopa Kohus 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsuses James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821) seisukohale, et selline harmoniseeritud standard, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mis on vastu võetud [teisese õiguse] alusel ja mille viited on avaldatud *Euroopa Liidu Teatajas*, on osa liidu õigusest (punkt 40).

53 Sarnaselt komisjoniga tuleb aga tõdeda, et 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsusest James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821) ei nähtu, et Euroopa Kohus oleks tuvastanud, et määruse nr 1025/2012 artikli 10 lõikes 6 ette nähtud harmoneeritud standardite avaldamise kord, mille kohaselt avaldatakse üksnes viited nimetatud standarditele, on kehtetu. Vastupidi, Euroopa Kohus on järginud liidu seadusandja valikut seada harmoniseeritud standardiga kaasnevate õiguslike tagajärgede olemasolu sõltuvusse üksnes viite eelnevast avaldamisest Euroopa Liidu Teataja C-seerias (27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, punktid 37, 40 ja 43).

54 Neil asjaoludel väidavad hagejad ekslikult, et kuna Euroopa Kohus tuvastas 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsuses James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), et taotletud harmoniseeritud standardid on osa „liidu õigusest“, peab nendega vabalt ja tasuta olema võimalik tutvuda, mistõttu ei saa nende suhtes kohaldada ühtegi erandit õigusest dokumentidega tutvuda.

55 Kõiki eespool esitatud kaalutlusi arvesse võttes tuleb esimese väite esimene osa tagasi lükata.

b) Teine väiteosa, mille kohaselt on määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erandi kohaldamisel rikutud õigusnorme

56 Hagejad leiavad, et isegi kui taotletud harmoniseeritud standardite kaitsmine autoriõigusega on teoreetiliselt võimalik, ei ole see kaitse nendele harmoniseeritud standarditele kohaldatav, kuna need ei kujuta endast „autori enda intellektuaalset loomingut“ Euroopa Kohtu praktika tähenduses, mis on sellise kaitse saamiseks vajalik.

57 Siinkohal tuleb tõdeda, et nagu eespool punktis 40 märgitud, on autoriõiguse teostamise tingimused, autoriõiguse kaitse ulatus ja eelkõige erandid sellest kaitsest jätkuvalt reguleeritud liikmesriikide õigusnormidega ning viimased on vabad määrama, milline kaitse tuleb omistada õigus- ja haldusaktide ning kohtulahendite ametlikele tekstidele, ja kohtupraktikast nähtuvalt saab neid tingimusi vaidlustada üksnes liikmesriikide kohtutes (vt selle kohta ja analoogia alusel 8. märtsi 2011. aasta arvamus 1/09, EU:C:2011:123, punkt 80, ja 5. septembri 2007. aasta

kohtumäärus Document Security Systems *vs.* EKP, T-295/05, EU:T:2007:243, punkt 56), mistõttu komisjonil ei olnud vastupidi hagejate väidetele luba uurida kohaldatavates riigisisestes õigusnormides nõutud tingimusi, et kontrollida, kas taotletud harmoniseeritud standardid on autoriõigusega kaitstud, sest selline uurimine väljuks kontrolli piiridest, milleks tal on dokumentidega tutvumise menetluse raames pädevus.

58 Lisaks ei ole põhjendatud hagejate argument, et taotletud harmoniseeritud standardite väljatöötamise protsessis ei tee CEN vabasid ja loomingulisi valikuid.

59 Hagejad väidavad esiteks, et taotletud harmoniseeritud standardid „koosnevad pelgalt tehniliste tunnuste ja/või testimismenetluste nimekirjadest ning seetõttu ei ole nende koostamise eest vastutaval isikul tegelikku loomingulist valikut, mida võiks pidada tema isikupära väljendamiseks või oma intellektuaalseks loominguks“, ning teiseks, et „[nende harmoniseeritud standardite] käsitlus ei võimalda samuti teha vabasid või loomingulisi valikuid seoses näiteks küljendamise, struktuuri, keele ja muu olulise tunnusega, [sest] need standardimise aspektid on kehtestatud standardimise läbiviimist reguleerivate õigusnormide kui tervikuga, milles on standardimisorganite võimalikku loomingulisust märkimisväärselt piiratud“. Hagejad on esitanud üksnes väiteid, mida nad ei ole põhjendanud mis tahes analüüsiga, ning nad ei ole ümber lükanud komisjoni kordustaotluse vastuses esitatud argumente (vt eespool punkt 48) harmoniseeritud standardite algupärasuse määra kohta, milles on märgitud, et vastav algupärasus tuleneb asjaomaste tekstide pikkusest, mis viitab sellele, et nende autorid on teinud oma valiku, sh ülesehituse osas. Lisaks ei täpsusta hagejad seda, kuidas on standardimist reguleerivate õigusnormidega kehtestatud loomingulisuse piirangud sellised, et nende harmoniseeritud standarditega ei oleks liidu tasandil nõutava algupärasuse künnist võimalik ületada.

60 Järelikult tuleb esimese väite teine osa tagasi lükata.

c) Kolmas väiteosa, mille kohaselt on ärihuvide kahjustamise hindamisel tehtud viga

61 Hagejad väidavad, et komisjon ei ole tõendanud, kuidas kahjustaks taotletud harmoniseeritud standardite avalikustamine CENi ja tema riiklike liikmete ärihuve. Nad väidavad, et isegi kui nende harmoniseeritud standardite autoriõiguse kaitsmine oleks teoreetiliselt võimalik ja isegi kui neid harmoniseeritud standardeid käsitataks autori enda intellektuaalse loominguna, tuleb kordustaotluse vastus siiski tühistada, kuna komisjon ei ole tõendanud CENi kui nende harmoniseeritud standardite autori ärihuvide väidetavat rikkumist.

62 Komisjon, keda toetavad menetlusse astujad, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

63 Sellega seoses tuleb märkida, et dokumentidega tutvumise võimaldamisest keeldumise põhjendamiseks ei piisa põhimõtteliselt sellest, et dokument puudutab mõnda määruse nr 1049/2001 artiklis 4 nimetatud tegevust või huvi, vaid asjaomane institutsioon peab ka tõendama, kuidas võib selle dokumendiga tutvumine konkreetselt ja tegelikult kahjustada osutatud artiklis ette nähtud erandiga kaitstud huvi, ning et selle huvi kahjustamise oht on mõistlikult ettenähtav, mitte puhtalt oletuslik. See käib ka kolmanda isiku kohta juhul, kui temaga konsulteeritakse määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 4 ette nähtud konsultatsioonimenetluse raames, kuna selle artikli eesmärk on võimaldada institutsioonil hinnata, kas selle artikli lõigetes 1 või 2 ette nähtud erand kuulub kohaldamisele (5. veebruari 2018. aasta kohtuotsus Pari Pharma *vs.* Euroopa Ravimiamet, T-235/15, EU:T:2018:65, punkt 69).

64 Käesoleval juhul ilmneb kordustaotluse vastusest selgesti, et komisjon põhjendas taotletud harmoniseeritud standardite avalikustamisest keeldumist CENi ja tema riiklike liikmete ärihuvide – omavahel seotud, kuid eraldiseisvate – rikkumistega, milleks on esiteks nende harmoniseeritud standardite autoriõiguse kaitse ja teiseks oht, et CENi ja tema riiklike liikmete tasud vähenevad väga oluliselt, kui harmoniseeritud standarditega oleks komisjoni juures võimalik tutvuda tasuta.

65 Sellega seoses tuleb märkida, nagu väidab ka komisjon, et standardite müük on kõigi standardiorganisatsioonide kasutatava majandusmudeli oluline koostisosa. Üldsuse vaba ja tasuta võimalus nende standarditega tutvuda seaks selle mudeli kahtluse alla ja sunniks neid organisatsioone oma korraldusviisi täielikult ümber kavandama, tekitades nii olulisi riske uute standardite väljatöötamisele ja võimalusele võtta aluseks meetodi, mis ühtse meetodi kasutamise tõttu näitab toote vastavust liidu õigusaktides kehtestatud nõuetele.

66 Sellest tuleneb, nagu esimese väite esimese ja teise väiteosa raames märgitud (vt eespool punkt 47), et komisjonil oli alust asuda seisukohale, et taotletud harmoniseeritud standardid on autoriõiguse kaitse objekt, millest tulenevalt huvitatud isikutel on võimalik nendega tutvuda üksnes pärast teatava tasu maksmist (vt eespool punkt 19), ning seetõttu võib määruse nr 1049/2001 alusel nende tasuta avalikustamine konkreetselt ja tegelikult kahjustada CENi ja selle riiklike liikmete ärihuve eespool punktis 63 osutatud kohtupraktika tähenduses.

67 Igal juhul, nagu väidab õigesti komisjon, keda toetavad menetlusse astujad, kahjustaks määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimese taande kontekstis üldsuse vaba võimalus standarditega tutvuda vaieldamatult CENi intellektuaalomandi kaitset, kuna nende standardite ostjate suhtes on kehtestatud litsentsitingimused. Igasuguse kontrolli puudumine standardite avalikustamisel kahjustaks ilmselgelt CENi ärihuve.

68 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hagejate argument, et taotletud harmoniseeritud standardite väljatöötamise protsessis tegutseb CEN avaliku võimuna, kes täidab avalikke ülesandeid, mille suhtes ei esine ühtki ärilist huvi.

69 Sellega seoses tuleb märkida, et vastavalt määruse nr 1025/2012 artiklile 10 koostab harmoniseeritud standardid, või kui see on vajalik, vaatab need läbi üks kolmest Euroopa standardiorganisatsioonist komisjoni algatusel, juhtimisel ja kontrolli all. Selleks on nimetatud määruses tunnustatud kolm Euroopa standardiorganisatsiooni, nimelt CEN, Euroopa Elektrotehnika Standardikomitee (Cenelec) ja Euroopa Telekommunikatsioonistandardite Instituut (ETSI). Need organisatsioonid on mittetulundusühingud, kusjuures CEN ja Cenelec on asutatud Belgia eraõiguse alusel ning ETSI Prantsuse õiguse alusel.

70 Vastupidi sellele, mida väidavad hagejad, ei tulene aga Euroopa standardimissüsteemi reguleerivatest õigusnormidest, et harmoniseeritud standardite väljatöötamise protsessis tegutseb CEN avaliku võimuna, täites avalikke ülesandeid, mis ei ole ärihuvidele allutatud.

71 Asjaolu, et Euroopa standardiorganisatsioonid, sh CEN, aitavad kaasa avalike huvidega seotud ülesannete täitmisele, osutades kohaldatavatele õigusnormidele vastamise sertifitseerimise teenuseid, ei muuda kuidagi nende kui majandustegevusega tegelevate eraõiguslike üksuste olemust (vt selle kohta ja analoogia alusel 5. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Falcon Technologies International *vs.* komisjon, T-875/16, ei avaldata, EU:T:2018:877, punkt 47).

72 Komisjoniga nõustudes tuleb tõdeda, et kui avaliku sektori kapitalil põhineval ettevõtjal võib olla ärihuvi, on see seda enam nii eraõigusliku üksuse puhul, isegi kui see üksus aitab täita üldise huvi ülesandeid (vt selle kohta ja analoogia alusel 5. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Falcon Technologies International *vs.* komisjon, T-875/16, ei avaldata, EU:T:2018:877, punkt 49).

73 Kõigest eeltoodust tuleneb, et vastavalt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimesele taandele on komisjon tõendanud, et taotletud harmoniseeritud standardite avalikustamine võib konkreetselt ja tegelikult kahjustada CENi või tema riiklike liikmete ärihuve ning et nende huvide kahjustamise oht oli eespool punktis 63 viidatud kohtupraktika tähenduses mõistlikult ettenähtav ja mitte ainult oletuslik.

74 Järelikult tuleb esimese väite kolmas osa ja esimene väide tervikuna tagasi lükata.

2. Teine väide, mille kohaselt on rikutud õigusnorme seoses ülekaaluka üldise huvi olemasoluga määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 viimase lauseosa tähenduses ja on rikutud põhjendamiskohustust

75 Hagejad heidavad komisjonile ette õigusnormide rikkumist, kui ta leidis, et taotletud harmoniseeritud standardite avalikustamine ei ole ühegi ülekaaluka üldise huviga määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 viimase lauseosa tähenduses põhjendatud, ning seda, et komisjon ei ole piisavalt põhjendanud oma keeldumist tunnustada ülekaaluka üldise huvi olemasolu.

76 Käesolev väide jaguneb kolmeks osaks. Esimeses väidetakse, et on rikutud õigusnormi seoses ülekaaluka üldise huviga saada õigusnormidega vabalt tutvuda. Teine puudutab õigusnormi rikkumist seoses keskkonna valdkonnas läbipaistvuse tagamise kohustusest tuleneva ülekaaluka üldise huvi olemasoluga. Kolmas osa puudutab seda, et komisjoni keeldumine tunnustada ülekaaluka üldise huvi olemasolu ei ole piisavalt põhjendatud.

77 Kõigepealt tuleb analüüsida teise väite kolmandat osa.

a) Kolmas väiteosa, mis puudutab seda, et komisjoni keeldumine tunnustada ülekaaluka üldise huvi olemasolu ei ole piisavalt põhjendatud

78 Hagejad väidavad esiteks, et komisjon ei põhjendanud kordustaotluse vastuses piisavalt, miks ta lükkas tagasi kordustaotluses esitatud argumendid, mis puudutasid taotletud harmoniseeritud standarditega tutvumise võimaldamist õigustava ülekaaluka üldise huvi olemasolu.

79 Sellega seoses väidavad hagejad, et komisjon jättis vastamata kõige olulisematele argumentidele, mille nad olid oma kordustaotluses esitanud seoses tagajärgedega, mille toob kaasa taotletud harmoniseeritud standardite kvalifitseerimine „liidu õiguseks“ 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsuses James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821). Täpsemini leiavad nad, et komisjon ei selgita eelkõige, miks nende argumenti, mis puudutab õigusriigis möödapääsmatut võimalust õigusega tutvuda, ei saa pidada ülekaalukaks üldiseks huviks.

80 Teiseks on hagejad seisukohal, et komisjon ei põhjendanud kordustaotluse vastuses piisavalt oma arutluskäiku käesolevas asjas vastanduvate huvide kaalumise kohta 1. juuli 2008. aasta kohtuotsusest Rootsi ja Turco *vs.* nõukogu (C-39/05 P ja C-52/05 P, EU:C:2008:374) tuleneva kohtupraktika tähenduses, ja asetab nad seetõttu olukorda, kus nad leiavad, et sellist kaalumist ei ole toimunud.

81 Komisjon vaidleb hagejate argumentidele vastu ja väidab, et ta põhjendas oma keeldumist tunnustada ülekaaluka üldise huvi olemasolu õiguslikult piisavalt.

82 Kõigepealt tuleb märkida, et põhjendamiskohustus on liidu õiguse üldpõhimõte, mis on tagatud ELTL artikli 296 teise lõiguga ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 41 lõikega 1, mille kohaselt kõik liidu institutsioonide õigusaktid peavad olema põhjendatud (vt 6. veebruari 2020. aasta kohtuotsus Compañía de Tranvías de la Coruña *vs.* komisjon, T-485/18, EU:T:2020:35, punkt 19 ja seal viidatud kohtupraktika). See liidu institutsioonide kohustus põhjendada oma akte ei vasta mitte ainult formaalsele vajadusele, vaid selle eesmärk on võimaldada liidu kohtul kontrollida õiguspärasust ja asjaomastel isikutel mõista võetud meetme põhjuseid, et oma õigusi kaitsta ja kontrollida, kas akt on põhjendatud või mitte. Seega saavad asjaomased isikud tegelikult oma hagemisõigust kasutada ainult siis, kui nad on asjaomase akti sisust ja põhjendustest täpselt teadlikud (vt 28. novembri 2019. aasta kohtuotsus Mélin *vs.* parlament, T-726/18, ei avaldata, EU:T:2019:816, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika).

83 Määruse nr 1049/2001 sätete kohaldamise kontekstis on otsustatud, et institutsiooni kohustuse dokumendiga tutvumise võimaldamisest keeldumise otsust põhjendada eesmärk on esiteks anda asjaomasele isikule piisavalt teavet, et oleks võimalik kindlaks teha, kas otsus on põhjendatud või leidub selles viga, mis lubab vaidlustada otsuse kehtivust, ja teiseks võimaldada liidu kohtul kontrollida otsuse õiguspärasust. Selle kohustuse ulatus sõltub sellest, mis laadi aktiga on tegu ja millises olukorras see on vastu võetud (vt 6. veebruari 2020. aasta kohtuotsus Compañía de Tranvías de la Coruña *vs.* komisjon, T-485/18, EU:T:2020:35, punkt 20 ja seal viidatud kohtupraktika).

84 Kohtupraktika kohaselt ei tähenda põhjendamiskohustus siiski, et asjaomane institutsioon peab vastama igale argumendile, mis on esitatud vaidlustatud otsuse vastuvõtmisele eelnenud menetluses (vt 25. septembri 2018. aasta kohtuotsus Psara jt *vs.* parlament, T-639/15–T-666/15 ja T-94/16, EU:T:2018:602, punkt 134 ja seal viidatud kohtupraktika).

85 Käesolevas asjas tuleb märkida, et kordustaotluse vastuses esitas komisjon oma vastused hagejate kordustaotluses sisalduvatele argumentidele, mis puudutasid ülekaalukate üldiste huvide väidetavat olemasolu, mis tulenevad esiteks tõlgendusest, mille Euroopa Kohus andis 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsuses James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), ja teiseks väidetavast läbipaistvuse tagamise kohustusest keskkonna valdkonnas, millele on osutatud kõnealuse otsuse punktis 4 „Avalikustamist õigustavate ülekaalukate üldiste huvide puudumine“.

86 Sellega seoses märkis komisjon esiteks, et nagu on selgitatud kordustaotluse vastuse punktis 2.1, mis käsitleb füüsilise või juriidilise isiku ärihuvide kaitse tingimuse analüüsimist kordustaotluse vastuses, tuleb 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsuse James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821) mõju hinnata selle kohtuotsuse konteksti silmas pidades. Nii on ta seisukohal, et nimetatud kohtuotsuses „ei ole kehtestatud kohustust proaktiivselt avaldada harmoneeritud standardeid Euroopa Liidu Teatajas ega ole nähtud ka ette, et automaatselt esineb ülekaalukas üldine huvi, mis õigustaks nende avalikustamist“.

87 Teiseks lükkas komisjon tagasi hagejate väited läbipaistvuse kohustuse kohta keskkonna valdkonnas, mis peaks hagejate väitel vastama ülekaalukamale üldisele huvile kui füüsilise või juriidilise isiku ärihuvide kaitsega seotud huvi, väites sisuliselt, et need ei ole käesolevas asjas kohaldatavad.

88 Kolmandaks lisas komisjon, et tal ei olnud ka võimalik tuvastada sellist avalikustamist õigustavat mis tahes ülekaalukat üldist huvi.

89 Sellest tuleneb, et kordustaotluse vastuses on küll kokkuvõtlikult, kuid selgesti märgitud, et hagejad ei ole esitanud ühtegi argumenti, mis tõendaks taotletud harmoniseeritud standardite avalikustamist õigustava ülekaaluka üldise huvi olemasolu. Komisjon märkis täiendavalt, et tal ei ole olnud võimalik tuvastada mis tahes ülekaalukat üldist huvi, mis sellist avalikustamist õigustaks.

90 Lisaks, mis puutub asjaolusse, et tegelikult vaidlustavad hagejad oma teatavate argumentidega kordustaotluse vastuses ülekaaluka üldise huvi puudumise kohta esitatud põhjenduste põhjendatust, mis õigustaks taotletud harmoniseeritud standardite avalikustamist, siis jäävad need argumendid käesoleva väiteosa raames edutuks.

91 Lõpetuseks tuleb meelde tuletada, et ehkki komisjon peab esitama põhjused, mis õigustavad konkreetsel juhul mõne määruses nr 1049/2001 ette nähtud erandi dokumentidega tutvumise õigusest kohaldamist, ei ole ta kohustatud esitama teavet, mis läheb kaugemale sellest, mis on vajalik selleks, et taotleja mõistaks komisjoni otsuse põhjusi, ja selleks, et Üldkohus saaks kontrollida otsuse õiguspärasust (vt selle kohta 26. märtsi 2020. aasta kohtuotsus Bonnafous *vs.* komisjon, T-646/18, EU:T:2020:120, punkt 25 ja seal viidatud kohtupraktika).

92 Sellistel asjaoludel tuleb teise väite kolmas osa tagasi lükata.

b) Esimene väiteosa, mille kohaselt on rikutud õigusnormi seoses ülekaaluka üldise huviga saada õigusnormidega vabalt tutvuda

93 Hagejad väidavad, et isegi kui eeldada, et taotletud harmoniseeritud standardid võivad kuuluda ärihuvide kahjustamise erandi alla, esineb ülekaalukas üldine huvi nende harmoniseeritud standardite avalikustamise vastu määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 viimase lauseosa tähenduses, millega tagatakse, et õigusnormidega peab olema võimalik vabalt tutvuda. Täpsemalt väidavad nad, et kõnealuste harmoniseeritud standardite kuulumine liidu õigusesse „kätkeb põhiseaduslikku nõuet tagada võimalus nendega vabalt tutvuda“.

94 Hagejad on seisukohal, et kuna taotletud harmoniseeritud standardid on osa liidu õigusest, nagu Euroopa Kohus otsustas 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsuses James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), siis on olemas „automaatne ülekaalukas üldine huvi“, mis õigustab nende harmoniseeritud standardite avalikustamist. Nad viitavad eelkõige õiguskindluse põhimõttele, mida saab tagada üksnes õiguse nõuetekohase avaldamisega adressaadi ametlikus keeles. Nad viitavad ka Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikale seoses õigusega tutvumise võimalusega. Hagejad rõhutavad lisaks seost standarditega tutvumise võimaluse ja siseturu nõuetekohase toimimise vahel. Lõpetuseks leiavad nad, et hea halduse põhimõte, mis on ette nähtud põhiõiguste harta artiklis 41, ning ELTL artiklitega 34 ja 56 tagatud kaupade vaba liikumine ja teenuste osutamise vabadus eeldavad võimalust standarditega vabalt tutvuda.

95 Hagejad väidavad, et igal juhul on kordustaotluse vastus vastuolus määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 viimase lauseosaga, kuna komisjon ei hinnanud, kas avalikustamiseks on olemas üldine huvi, ega kaalunud üldisemalt avalikustamisega seotud huve ja avalikustamisest keeldumise huve. Sellega seoses vaidlevad hagejad vastu väitele, et nad esitasid üksnes üldised kaalutlused, mis ei tõenda, et läbipaistvuse põhimõttel on käesolevas asjas eriline tähtsus. Nimelt on taotletud harmoniseeritud standardi eriomasele olemusele viitamine olnud käesoleval juhul piisav, et põhjendada konkreetse üldise huvi olemasolu avalikustamise vastu nimetatud sätte tähenduses.

96 Komisjon, keda toetavad menetlusse astujad, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

97 Kõigepealt tuleb märkida, et isegi juhul, kui – nagu käesolevas kohtuasjas – komisjon tugineb üldisele eeldusele, et keelduda määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimese taande alusel võimaldamast taotletud dokumentidega tutvuda, ei ole välistatud võimalus tõendada, et esineb ülekaalukas üldine huvi asjaomaste dokumentide avalikustamise vastu nimetatud sätte viimase lauseosa tähenduses (vt selle kohta 25. septembri 2014. aasta kohtuotsus Spirlea *vs.* komisjon, T-306/12, EU:T:2014:816, punkt 90 ja seal viidatud kohtupraktika).

98 Konkreetselt asjaolud, mis õigustavad asjaomaste dokumentide avalikustamist, peab esitama see, kes ülekaaluka üldise huvi olemasolule tugineb, ning vaid üldist laadi kaalutluste esitamine ei ole piisav tuvastamaks, et teatav ülekaalukas üldine huvi on kõnealuste dokumentide avalikustamisest keeldumist õigustavate põhjuste suhtes ülimuslik (vt 11. mai 2017. aasta kohtuotsus Rootsi *vs.* komisjon, C-562/14 P, EU:C:2017:356, punkt 56 ja seal viidatud kohtupraktika).

99 Käesoleval juhul üritasid hagejad tegelikult jätta harmoniseeritud standardite kategooria määrusega nr 1049/2001 kehtestatud sisuliste erandite süsteemi kohaldamisalast täielikult välja üldisel põhjusel, et need on „osa liidu õigusest“, millega peaks üldsusel olema vabalt ja tasuta võimalik tutvuda.

100 Esimesena, arvestades eespool punktis 98 osutatud kohtupraktikat, ei piisa selliste üldist laadi kaalutluste esitamisest selle tõendamiseks, et üldsuse ülekaalukas huvi vabalt ja tasuta tutvuda liidu õigusega, sealhulgas harmoniseeritud standarditega, isegi kui see on tegelik, on kõnealuste standardite avalikustamisest keeldumise põhjuste suhtes ülimuslik.

101 Esiteks ei ole hagejad lisaks üldistele väidetele, mis puudutavad vajadust võimaldada „liidu õigusega“ tutvuda, esitanud konkreetseid põhjendusi, mis õigustaksid käesolevas asjas taotletud harmoniseeritud standardite avalikustamist. Eelkõige ei selgita nad, miks peaks nende harmoniseeritud standardite avalikustamine olema CENi või tema riiklike liikmete ärihuvide kaitse suhtes ülimuslik. Selles osas tuleb rõhutada, et nagu tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktis 98 viidatud kohtupraktikast, lasub määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes ette nähtud erandi kohaldamisel tõendamiskoormis küll sellele erandile tugineval liidu institutsioonil, kuid selle määruse artikli 4 lõike 2 viimasele lauseosale tuginemise korral lasub tõendamiskoormis seevastu neil, kes väidavad, et esineb ülekaalukas üldine huvi selle sätte viimase lauseosa tähenduses.

102 Teiseks, isegi eeldusel, et tuleks möönda nende üldiste väidete paikapidavust, et on olemas üldine huvi harmoniseeritud standarditega vaba ja tasuta tutvumise võimaldamise tagamise vastu, ei saa taotletud harmoniseeritud standardite avalikustamine käesolevas kohtuasjas seda huvi teenida. Sõltumata selle õiguse olemusest, mida nende väljatöötamine vastavatele loojatele annab, kehtivad harmoniseeritud standarditega tutvumise suhtes piirangud, nagu tasu maksmine, mille riiklikud standardimisasutused on Euroopa standardisüsteemi alusel ette näinud, või tasuta järelevaatamine teatavates raamatukogudes. Seega tuleb nõustuda komisjoni hinnanguga, et üldine huvi tagada Euroopa standardisüsteemi funktsionaalsus, mille eesmärk on soodustada kaupade vaba liikumist, tagades samas kõigis Euroopa riikides samaväärse minimaalse turvalisuse taseme, kaalub üles harmoniseeritud standarditega vaba ja tasuta tutvumise võimaldamise tagamise.

103 Teisena ei saa sobivaks pidada hagejate valikut taotleda, et määrusega nr 1049/2001 kehtestatud mehhanismi kaudu antaks võimalus harmoniseeritud standarditega vabalt ja tasuta tutvuda, ilma et nad seejuures vaidlustaks Euroopa standardisüsteemi. Nimelt näeb määrus nr 1025/2012 ühelt poolt sõnaselgelt ette – nagu on osutatud eespool punktis 53 – avaldamise korra, mis piirdub üksnes viitega harmoniseeritud standarditele, ja teiselt poolt võimaldab – nagu on osutatud eespool punktis 19 – nende normidega seotud vastavuseeldusest kasu saada soovival isikul standarditega tasu eest tutvuda.

104 Sellega seoses tuleb märkida, et kordustaotluse vastuses leidis komisjon, et ükski ülekaalukas üldine huvi ei õigusta taotletud harmoniseeritud standardite avalikustamist määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 viimase lauseosa alusel. Komisjoni sõnul ei tekita 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), millele hagejad tuginevad oma selle väite põhjendamiseks, et esineb õigusega tutvumise võimaluse tagamise ülekaalukas üldine huvi, harmoneeritud standardite Euroopa Liidu Teatajas proaktiivse avaldamise kohustust ega näe ka automaatselt ette nende avalikustamist õigustavat ülekaalukat üldist huvi.

105 Komisjoni selline hinnang ei ole mingil moel ekslik.

106 Nimelt põhineb hagejate tees tagajärgedel, mida nad ise tuletavad harmoniseeritud standardite kvalifitseerimisest „liidu õiguseks“, nagu Euroopa Kohus seda tegi 27. oktoobri 2016. aasta kohtuotsuses James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821). Nii väidavad nad sisuliselt, et harmoniseeritud standardite kuulumine liidu õigusesse „kätkeb põhiseaduslikku nõuet tagada võimalus nendega vabalt tutvuda“.

107 Lisaks asjaolule, et hagejad ei too välja „põhiseadusliku põhimõtte“ täpset allikat, mis kätkeks nõuet tagada võimalus harmoniseeritud standarditega vabalt ja tasuta tutvuda, ei põhjenda nad mingil viisil, mis põhjusel peaks nende suhtes kehtima „õigusnormi“ avalikustamise ja sellega tutvumise võimaldamise nõue, kuna nende standardite kohaldamine ei ole kohustuslik, need tekitavad nendega seotud õiguslikke tagajärgi ainult asjaomastele isikutele ja neid on tasuta võimalik liikmesriikide teatavates raamatukogudes kohapeal näha.

108 Seega tuleb teise väite esimene osa tagasi lükata.

c) Teine väiteosa, mille kohaselt on rikutud õigusnormi seoses ülekaaluka üldise huvi olemasoluga, mis tuleneb läbipaistvuse tagamise kohustusest keskkonna valdkonnas

109 Hagejad väidavad esiteks, et taotletud harmoniseeritud standardid sisaldavad keskkonnainfot, mille vastu on ülekaalukas üldine huvi, ja see õigustab nende avalikustamist vastavalt keskkonnainfo kättesaadavuse, keskkonnaasjade otsustamises üldsuse osalemise ning neis asjus kohtu poole pöördumise konventsiooni, mis kiideti Euroopa Ühenduse nimel heaks nõukogu 17. veebruari 2005. aasta otsusega 2005/370/EÜ (ELT 2005, L 124, lk 1; edaspidi „Århusi konventsioon“), artikli 5 lõike 3 punktile b, nagu seda on rakendatud määruse nr 1367/2006 artikli 4 lõike 2 punktis a. Teiseks puudutavad need heitmeid keskkonda ja seetõttu teenib nende avalikustamine ülekaalukat üldist huvi sama määruse artikli 6 lõike 1 tähenduses.

110 Komisjon, keda toetavad menetlusse astujad, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

111 Siinkohal olgu märgitud, et nagu ka määruse nr 1049/2001 eesmärk, on määruse nr 1367/2006 eesmärk vastavalt viimase artiklis 1 sätestatule tagada liidu institutsioonide või organite keskkonnainfo võimalikult laialdane süstemaatiline kättesaadavus ja levik.

112 Selleks et analüüsida hagejate argumente ülekaaluka üldise huvi olemasolu kohta seoses läbipaistvuse kohustusega keskkonna valdkonnas, tuleb juhul, kui eeldada, et taotletud harmoniseeritud standardid sisaldavad keskkonnainfot, kontrollida, kas sellest piisaks, et järeldada, et nende avalikustamine teeniks ülekaalukat üldist huvi. Seejärel tuleb vastavalt vajadusele analüüsida, kas harmoniseeritud standardid on seotud heitmetega keskkonda, mistõttu määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 alusel tuleb eeldada, et nende avalikustamine teeniks ülekaalukat üldist huvi.

1) Ülekaaluka üldise huvi olemasolu keskkonnainfo taotluste puhul

113 Hagejad väidavad sisuliselt, et vastavalt Århusi konventsiooni artikli 5 lõike 3 punktile b, nagu see on rakendatud määruse nr 1367/2006 artikli 4 lõike 2 punktis a, oli komisjon kohustatud taotletud harmoniseeritud standardeid aktiivselt levitama.

114 Sellega seoses tuleb tõdeda, et nii Århusi konventsiooni artikli 5 lõike 3 punkt b kui ka määruse nr 1367/2006 artikli 4 lõike 2 punkt a reguleerivad keskkonnainfo aktiivse levitamise kohustust, ilma et nende sõnastuses puudutataks „ülekaalukat üldist huvi“.

115 Nimelt tuleb sarnaselt komisjoniga tõdeda, et määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimene lause on selle määruse ainus säte, mis sisaldab selget ja konkreetset viidet „ülekaalukale üldisele huvile“, ning see puudutab üksnes olukordi, kus taotletud info on seotud heitmetega keskkonda.

116 Peale selle viidatakse määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 teises lauses üksnes avalikustamisega teenitavale „üldisele huvile“, mitte „ülekaalukale“ üldisele huvile määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 lõpuosa tähenduses. Seega ei tulene määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 teisest lausest, et keskkonnainfo avalikustamine teenib alati ülekaalukat üldist huvi (vt selle kohta ja analoogia alusel 23. septembri 2015. aasta kohtuotsus ClientEarth ja International Chemical Secretariat *vs.* Euroopa Kemikaaliamet, T-245/11, EU:T:2015:675, punkt 189).

117 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et ülekaalukas üldine huvi taotletud harmoniseeritud standardite avalikustamise vastu ei tulene ainuüksi asjaolust – eeldusel, et see on tõendatud –, et need sisaldavad keskkonnainfot.

118 Nagu nähtub Århusi konventsiooni artikli 5 lõike 3 punktist b, nagu see on rakendatud määruse nr 1367/2006 artikli 4 lõike 2 punktis a, piirdub keskkonnainfo aktiivse levitamise kohustus igal juhul keskkonnaalaste või sellega seotud liidu õigusaktide tekstiga ning keskkonnaalaste poliitiliste dokumentide, kavade ja programmidega. Kuigi taotletud harmoniseeritud standardid on osa liidu õigusest, ei ole need siiski liidu õigusaktid, mis on rangelt piiritletud aluslepingutes ja kuuluvad ainult nende liidu institutsioonide pädevusse, kellele on antud vastavad volitused. Sellest tuleneb, et hagejate tees, mille kohaselt komisjon oli kohustatud taotletud harmoniseeritud standardeid aktiivselt levitama, põhineb ekslikul eeldusel, et kõnealused harmoniseeritud standardid kuuluvad kategooriasse „liidu keskkonnaalased või sellega seotud õigusaktid“.

119 Peale selle olgu märgitud, et nii Århusi konventsioon kui ka määrus nr 1367/2006 näeb ette üldsuse keskkonnainfoga tutvumise võimaluse kas taotluse alusel või asjaomaste asutuste ja institutsioonide aktiivse levitustegevuse kaudu. Kuna aga asutused ja institutsioonid võivad

teabenõude rahuldamisest keelduda, kui see kuulub teatavate erandite kohaldamisalasse, siis tuleb järeldada, et sellist infot ei ole nad kohustatud aktiivselt levitama. Vastasel korral kaotaksid vaidlusalused erandid tegelikult täielikult oma soovitava toime, mis oleks ilmselgelt vastuolus Århusi konventsiooni ja kõnealuse määruse sätte ja mõttega (vt selle kohta ja analoogia alusel 13. septembri 2013. aasta kohtuotsus ClientEarth *vs.* komisjon, T-111/11, EU:T:2013:482, punkt 128).

2) Määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 tähenduses heitmetega keskkonda seotud info olemasolu

120 Sisuliselt nähtub määruse nr 1367/2006 artikli 1 lõike 1 punktist b koostoimes sama määruse artikli 2 lõike 1 punktiga d, et määruse eesmärk on tagada õigus tutvuda infoga niisuguste tegurite kohta nagu heitmed, mis mõjutavad või võivad mõjutada selle määruse artikli 2 lõike 1 punkti d alapunktis i nimetatud keskkonnaelemente, eelkõige õhku, vett või pinnast.

121 Sellega seoses on määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimeses lauses nähtud ette õiguslik eeldus, et sellise „info [avalikustamine, mis] on seotud heitmetega keskkonda“ – välja arvatud uurimisega seotud info –, teenib ülekaalukat üldist huvi, võrreldes konkreetse füüsilise või juriidilise isiku ärihuvide kaitse huviga, mistõttu nende ärihuvide kaitsele ei saa selle info avalikustamise vastu tugineda. Nimetatud artiklis ette nähtud eeldus annab üksnes alust konkreetselt rakendada põhimõtet, et liidu institutsioonidel või organitel olemasoleva infoga tuleb võimalikult laiaulatuslikult võimaldada tutvuda (vt selle kohta 23. novembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Stichting Greenpeace Nederland ja PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, punkt 54).

122 Samas nähtub määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimese lause sõnastusest, et selles on silmas peetud infot, mis „on seotud heitmetega keskkonda“, see tähendab, milles on niisuguseid heitmeid käsitletud või mis neid heitmeid puudutab, mitte aga teavet, millel on otsene või kaudne seos heitmetega keskkonda. Seda tõlgendust kinnitab Århusi konventsiooni artikli 4 lõike 4 esimese lõigu punkt d, milles on osutatud „info[le] heitmete kohta“ (23. novembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Stichting Greenpeace Nederland ja PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, punkt 78).

123 Pidades silmas määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimese lause eesmärki tagada põhimõtteline õigus tutvuda „info[ga, mis] on seotud heitmetega keskkonda“, tuleb kõnealusest väljendist aru saada nii, et see sisaldab eelkõige niisuguseid andmeid, mis võimaldavad üldsusel teada, mida tegelikult keskkonda on väljutatud, või ka infot selle kohta, mis selle toote või aine tavalise või realistliku kasutamise korral etteaimatavalt keskkonda satuks, nende tingimuste kohaselt, millest lähtudes on tootele või ainele antud turuleviimise luba ja mis on valitsevad tingimused piirkonnas, kus toode või aine on kasutamiseks ette nähtud. Seega tuleb kõnealust väljendit tõlgendada nii, et sellega on hõlmatud andmed toote või aine olemuse, koostise, koguse, tegeliku või etteaimatava heitmete väljutamise kuupäeva ja koha ning väljutamise tingimuste kohta (23. novembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Stichting Greenpeace Nederland ja PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, punkt 79).

124 Väljendiga „info[, mis] on seotud heitmetega keskkonda“ peavad olema hõlmatud ka info, mis võimaldab üldsusel kontrollida, kas tegelikele või etteaimatavatele heitmetele on antud õige hinnang, mille alusel pädev asutus andis toote või aine turuleviimise loa, ja samuti andmed nende heitmete keskkonnamõju kohta. Määruse nr 1367/2006 põhjendusest 2 ilmneb sisuliselt, et kõnealuse määrusega tagatud õiguse tutvuda keskkonnainfoga eesmärk on eelkõige pakkuda üldsusele tõhusaid võimalusi keskkonnaasjade otsustamises osalemiseks, aidates sellega tõsta

pädevate asutuste otsustamisprotsessi vastutustundlikkust ja läbipaistvust ning suurendades üldsuse teadlikkust ja toetust vastuvõetud otsustele. Selleks et oleks aga võimalik tagada, et pädevate asutuste keskkonnaasjades tehtud otsused oleksid põhjendatud ja et üldsus saaks tõhusamalt osaleda keskkonnaasjade otsustamises, peab üldsusel olema õigus tutvuda infoga, mis võimaldab tal kontrollida, kas heitmeid on õigesti hinnatud, ja üldsusel peab olema võimalik mõistlikult saada aru sellest, kuidas need heitmed võivad keskkonda mõjutada (23. novembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Stichting Greenpeace Nederland ja PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, punkt 80).

125 Kuigi väljendit „info[, mis] on seotud heitmetega keskkonda“ ei tohi tõlgendada kitsalt, ei saa see väljend siiski hõlmata kogu infot, millel on mis tahes seos, isegi otsene, heitmetega keskkonda. Nimelt, kui tõlgendada kõnealust väljendit nii, et sellega on hõlmatud eelnimetatud info, sisaldaks see ka suures osas mõistet „keskkonnainfo“ määruse nr 1367/2006 artikli 2 lõike 1 punkti d tähenduses. Niisugune tõlgendus jätaks soovitud toimest täiesti ilma ka määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses taandes institutsioonidele ette nähtud võimaluse keelduda keskkonnainfo avalikustamisest põhjusel, et avalikustamine kahjustaks teatava füüsilise või juriidilise isiku ärihuvide kaitset ja seaks ohtu tasakaalu läbipaistvuse eesmärgi ja nimetatud huvide kaitse vahel, mida liidu seadusandja on soovinud tagada. Ühtlasi kahjustaks see ebaproportsionaalselt ELTL artikliga 339 tagatud ärisaladuse kaitset (vt selle kohta 23. novembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Stichting Greenpeace Nederland ja PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, punkt 81).

126 Kuigi väljendit „info[, mis] on seotud heitmetega keskkonda“ määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimese lause tähenduses ei saa piirata nii, et sellega oleks hõlmatud üksnes teave tegelikult keskkonda väljutatud heitmete kohta, ei ole sellega hõlmatud info hüpoteetiliste heitmete kohta (vt selle kohta 23. novembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Stichting Greenpeace Nederland ja PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, punkt 72 ja seal viidatud kohtupraktika ning punkt 73).

127 Käesolevas asjas leiab komisjon – ja hagejad ei ole talle selles osas vastu vaielnud –, et taotletud harmoniseeritud standardid üksnes kirjeldavad katseid ja meetodeid, mis on enne teatavate toodete turuleviimist nähtud ette ohutusnõuetele vastavuse kontrollimiseks. Need ei sisalda aga infot, mis oleks mõjutanud või võib mõjutada määruse nr 1367/2006 artikli 2 lõike 1 punkti d alapunktis i silmas peetud keskkonnaelemente, vaid sisaldavad infot selle kohta, milline on parim vahend muuta mänguasjad ohutumaks ja kuidas ära hoida nikli teatavaid mõjusid, kui see on nahaga pikaajaliselt kontaktis.

128 Nagu komisjon õigesti väidab, ei tõenda ainuüksi asjaolu, et taotletud harmoniseeritud standardid on osaliselt seotud ainetega ning et need sisaldavad teatavat infot segude ja keemiliste ainete maksimaalse määra kohta, kindlasti piisavat seost tegelike või etteaimatavate heitmetega eespool punktides 123 ja 124 viidatud kohtupraktika tähenduses.

129 Eeltoodust tuleneb, et taotletud harmoniseeritud standardid ei kuulu „info [hulka], mis on seotud heitmetega keskkonda“, et nende suhtes saaks kohaldada määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 esimeses lauses ette nähtud eeldust.

130 Teise väite teine osa ning seega teine väide tervikuna tuleb tagasi lükata ja seega jätta hagi rahuldamata.

IV. Kohtukulud

131 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

132 Kuna hagejad on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb nende kohtukulud jätta nende endi kanda ja mõista komisjoni kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja hagejatelt.

133 Üldkohus võib kodukorra artikli 138 lõike 3 alusel otsustada, et menetlusse astuja, keda ei ole selle artikli lõigetes 1 ja 2 nimetatud, kannab ise oma kohtukulud. Käesolevas asjas tuleb jätta CENi, UNE, ASRO, AFNORi, ASI, BSI, NBNi, DSi, DINi, NENi, SNV, SNi, SFSi, SISi ja ISSi kohtukulud nende endi kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (viies koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Jätta Public.Resource.Org, Inc-i ja Right to Know CLG kohtukulud nende endi kanda ja mõista neilt välja Euroopa Komisjoni kohtukulud.**

3. **Jätta Euroopa Standardikomitee (CEN), Asociación Española de Normalizacióni (UNE), Asociaţia de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisationi (AFNOR), Austrian Standards Internationali (ASI), British Standards Institutioni (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standardi (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituuti (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigungi (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarderi (SIS) ja Institut za standardizaciju Srbije (ISS) kohtukulud nende endi kanda.**

Papasavvas Spielmann Öberg

Spineanu-Matei Norkus

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 14. juulil 2021 Luxembourgis.

Allkirjad